

Μονας η Τριας υπερφωως, αρρητως υπερ εννοιαν, ταις νοεραϊς ουσιαϊς δοξαζεται, ταις τρισαγκιαϊς φωναϊς ασιγητον, εκδωσαις αινεσιν' αις συμφωνως υμνείται, και υμιν τρισυποστατος Κυριος.

Οδηγησον ημας εν οδω μετανοιας, εκκλινοντας αει, προς κακων ανοδιας, και τον υπεραγαθον, παροργιζοντας Κυριον, απειρογαμε ευλογημενη Μαρια, καταφυγιον απεγνωσμενων ανθρωπων, Θεου ενδειατημα.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος 1789—99

Ωσαν αθος και λουλουδο, ποχει ομορφια και καλλη,
κι ειπαι στον καμπο δροσερο με μυρωδια μεγαλη,
κι ερθι τ αλετρι αλυπητα βαθια το ξεριζωσει,
φυγει ζιμιο και μαραθει, κι η ομορφια ντου λειωσει,
χλωμαινει, αν ειπαι κοκκινο, κι αν ειπαι ασπρο, μαυριζει,
και μπλαβο αν ειπαι, λειωνεται ζιμιο και κιτρινιζει,
χανει ομορφια και μυρωδια, καλλη και δροσεροτη,
γερα ζιμιο και φυγεται και μπλιο δεν εχει νιοτη,
ετσι ηταν κι εις τον Αριστο, ονταν η ψη του εγηκε,
με διχωσ αιμα ασπρο, χλωμο, φυμενο τον αφηκε.

Τακης Σινοπουλος

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΜΕΡΑ

Μερα που το κακο μου χερι καιγεται
και το ξερο χαμογελο
το τρωει ο αερας.

με τετια του ουρανου γλυκαδα
που ολα τα μερυ του ουρανου λαμπρε-
νει.

Πισω απ την πετρα το νερο
μια θυμηση κρυσταλλινη.

150

Και τους ωμους τους μεγαλους
'Λιγο γέρνωντας

Διονυσης Σολωμος

130

156

Ο! με τετια ησυχια μες την κυλαδα
που τα παθυ — — & τα γλυκενει,

Να: μολυδια, να: μπαρουτι,
Να: σπαθιων λαμποκοπη

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ενουμα Ελις ΙΙΙ 67—124

Ο Γκαγκα εφυγε, προχωρησε στο δρομο του.

Μπροστα στο Λαχιμου και στη Λαχαμου, τους θεους, τους πατερες του,
εκανε υποταγη, φιλησε το εδαφος μπρος στα πελματα τους.

Υποκλιθηκε χαμηλα καθώς πηρε τη θέση του να τους μιλήσει:

«Ο Άνσαρ, ο γιος σας μ' εστειλε εδώ,
μ' εντολή να κάνω λογία τις εντολές της καρδιάς του,
λεγοντας: Η Τιαματ, αυτή που μας γεννήσε, μας μισεί.
Συγκάλεσε τη Συνέλευση κι είναι μανιασμένη απ' τη λύσσα της.

Όλοι οι θεοί πήγαν με το μέρος της,
ακόμη κι αυτοί που γεννήσες εσύ περπατάνε στο πλευρό της.

Στριμωχόνονται και προχωράνε στο πλευρό της Τιαματ.

Λυσσασμένοι ραδιουργούν ακαταπαύστα μερα και νυχτά.

Είναι αποφασισμένοι για μάχη, μουγκρίζουν, λυσσάνε,
έχουν κάνει συμβούλιο να ετοιμαστούν για τη μάχη.

Η Μητέρα Χουμπούρ, αυτή που πλαθεί όλα τα πράγματα,
έχει προσθέσει όπλα ακαταμάχητα, γεννήσε τερατοφίδα,
μ' δοντία κοφτερά, μ' ασπλάχνα φαρμακοδόντα.

Φαρμακι αντί για αίμα έχει γεμίσει τα κορμιά τους,
δρυχομένους δράκοντες έχει ντυσει στον τρομό,
τους έχει στεμνίσει φωτοστεφανό, κάνοντας τους σα θεούς,
που όποιος τους βλέπει να χάνεται ταπεινωμένος
[και], με σκωμμένα τα κορμιά τους, κανείς να μην τους στρέφει πίσω.

Έχει στήσει οχίες, δράκοντες και σφιγγές,
μεγάλα λιοντάρια, αγριοσκυλά κι ανθρωποσκορπίους,
δυνατούς λιοντοδαιμόνες, λιμπελούλες και κενταύρους
—να κρατάνε όπλα ασπλάχνα, αφοβούς στη μάχη.

Γέρες είναι οι αποφάσεις της, ακαταμάχητες είναι,
έντεκα τέτια γεννήσε όλα μαζί.

Απ' τους θεούς, πρωτοτοκό της, που σχημάτισε τη Συνέλευση της,
έχει υψώσει τον Κινγκκού, τον έχει κάνει αρχηγό τους.

Την οδηγηση των ταγμάτων, την προσταγή στη Συνέλευση,
την υψωση των οπλών για τον αγώνα, το προχωρήμα στη μάχη,
στη συγκρούση το πρώτο προσταγμά,

αυτά στα χέρια του τα εμπιστευθηκε καθώς τον καθίζει στο Συμβούλιο:

«[Έχω] ρίξει τη γητεία για σενα, υψώνοντας σε στη Συνέλευση των θεών.

Να συμβουλευείς όλους τους θεούς σου έχω δώσει ολό το δικαίωμα.

Αληθινα είσαι υπερτάτος, το μόνο μου ταιρι είς εσύ!

Η φωνή σου θα ξεπεράσει όλους τους Αβουρνάκι!».

Του έχει δώσει τις Πινακίδες της Μοίρας, δεμένες στο στήθος του:

Όσο για σενα, η προσταγή σου θα ναι αναλλαχτή, ο λόγος σου θα κρατάει.

Μόλις ο Κινγκκού υψώθηκε, πήρε τη σειρά του Άνου,
των θεών, των γιών της, [αποφασισαν τη μοίρα]:

«Ο λόγος σας θα κάνει τη φωτιά να κατακαθεται,

[θα ταπεινώνει το Δυνατό] όπλο, που σαρώνει τα πάντα!

Εστείλα τον Άνου· δεν αντέξε να την αντιμετώπισει.

Ο Νουντιμάντ φοβήθηκε [και γυρises πίσω].

Προχώρησε ο Μαρντούκ, ο πιο σοφός [απ' τους θεούς, ο γιος σας],
γιατί η καρδιά του τον έβαλε να παει ν' αντιμετώπισει την Τιαματ.

Άνοιξε το στόμα του, [είπε σε μενά]:

Αν αληθινα εγώ, [εκδικητής σου],

είναι να εξοντώσω την Τιαματ [και να σώσω τη ζωή σας],

κάλεσε τη Συνέλευση, [κηρύξε υπερτάτο το πεπρωμένο μου]!

Όταν [συγκεντρωμένοι] στο Ουμπσουκίνα [θα καθέστε τερπομένοι],

ο λογος μου, αντι για [σενα, ας ορισει τα πεπρωμενα].

Αναλλαχτο θα ειναι οτι φερω σε υπαρξη·

ουτε ν ανακληθει δε θα μπορει ουτε ν αλλαξει η προσταγη [των χειλιων μου!].».

Τωρα ελατε γρηγορα εδω κι αμεσως [οριστε τους] τις αποφασεις σας, για να προχωρησει ν αντιμετωπισει τον δυνατο εχθρο σας!»

—συνεχίζεται

Ινδιανοι

Κετσι

Σε σενα, ω Θεε, Κυριε των Βουνων και των Κοιλαδων! Σου δωσα ενα μικρουλι μερος απο την τροφη, απο το ποτο σου. Κι αρχιναω τωρα το δρομο μου κατω απ τα ποδια σου, κατω απ τα χερια σου, εγω, ενας ταξιδιωτης. Κακο καθολου δε σου κανει, δε σου δινει διολου κοπο να μου δωσεις της καθε λογης μεγαλο ζωο και μικρο, εσυ, πατερα μου! Εσυ εχεις ζωα, το αγριο το παγονι, τον αγριο φα-σιανο, τον αγριοχοιρο· δειξε μου απ αυτα, τα ματια μου ανοιξε μου, παρε απ αυ-τα και βαλε τα πανω στο δρομο μου! Και τοτε θα τα δω, θα τα κοιταξω· εμμαι κατω απο τα ποδια σου, κατω απ τα χερια σου, εμμαι στην ευτυχια, ω Κυριε των βουνων και των κοιλαδων! Μεσ στη δυναμη σου, μεσ στη σκεψη σου, το καθε τι ειναι αφθονο· θα θελα να χω απ ολα. Σημερα ισως να πρεπει να τη φαω ολο-ξερη την αραποσιτοπιττα μου, κι ομως, θρισκομαι σε τοπο ολο κυνηγι· ας το δει ο Θεος πως τιποτα εδω δεν εχει ζωντανο· ισως και να μη φερω εδω, να μη συρω ως εδω παρα ενα αγριο παγονι. Τωρα, βλεπω και κοιταω, ω Θεε μου, ω πατερα μου, ω μητερα μου. Μα μονο λεω, μονο τουτο σκεφτομαι: ειναι λιγο και καλο καθολου για τροφη σου, για ποτο σου αυτο που εσυρα ως εδω. Κι οτι μ αυτο κι αν γινει, να τι λεω, τι σκεφτομαι: Ω Θεε, εισαι μητερα μου, εισαι πα-τερας μου. Γι αυτο τωρα θα κοιμηθω κατω απ τα ποδια σου, κατω απ τα χερια σου, Κυριε των βουνων και των κοιλαδων, Κυριε των δεντρων, Κυριε των κλημα-σιδων. Αυριο θα ξαναρθει η μερα, αυριο θα ξαναρθει το ηλιοφως. Δεν ξερω πια που θα μαι. Ποιος ειν ο πατερας μου; Ποια ειναι η μητερα μου; Μοναχα εσυ, Θεε, με βλεπεις και με προστατευεις πανω στον καθε μου δρομο, μεσα σε καθε σκοταδι, μπρος σ ολα τα εμποδια, που ειθε να τ απομακρυνεις, ειθε να τα κρυ-θεις, ω Θεε και κυριε μου εσυ, ω κυριε των βουνων και των κοιλαδων. Μονο λεω, μονο τουτο σκεφτομαι, αυτο να εξακολουθησει, να μην παφει αυτο, να αυτο που ειπα: ανεχεσαι, ξεχνας τα λαθη μου.

Κρηκ

Ειχε τυλιχτει στο μονοπατι.

Σ ενα μακρυ ραβδι ειχε τυλιχτει.

Στην ακρη του νερου ειχε τυλιχτει.

Σε δεντρου ενα κλαδι ειχε τυλιχτει,
ετσι λενε.

Σε μια κουφαλα δεντρου ειχε τυλιχτει.

Συνεχεια σφυριζει.

Κειτονταν κι εκανε ενα θορυβο.

Πετρα μες στο χορταρι,

εδω εχει τυλιχτει.

Κειτονταν κι εκανε ενα θορυβο.

Ενα μακρυ ραβδι,

εδω εχει τυλιχτει.

Κειτονταν κι εκανε ενα θορυβο.

Στο μονοπατι το ηλιοφωτιστο,

εδω εχει τυλιχτει.

Σςς!